

- Desigur, îi răspunse Erus, bucuros din cale-afară că Roua voia să vină cu el, și-i făcu loc pe potecă.

- Uite, asta e un semn de generozitate din partea ta, îi spuse Roua zâmbind.

- Crezi? întrebă Erus încântat.

- Da, Dar să știi că generozitatea nu este întotdeauna simplă. A fi generos înseamnă a-i pune pe alții în față, a te gândi la alții înainte să te gândești la tine și a-i ajuta pe alții fără să aștepți nimic în schimb.

- Aici cred că am o problemă, spuse Erus îngândurat. Până acum nu cred că am reușit să ajut pe cineva fără să aștept ceva în schimb.

- Se rezolvă, îi răspunse Roua, zâmbindu-i din nou. Uite, ai acceptat să vin și eu cu tine, fără să aștepți nimic în schimb, iar eu îți voi întoarce generozitatea și te voi învăța tot ce știu despre această virtute foarte importantă. Și, crede-mă, noi, cei din Regatul Apelor, știm multe lucruri despre generozitate.

- Abia aștepți! exclamă Erus.

Nu-i venea să creadă că avea parte de compania frumoasei prințese care îi cam picase cu tronc și totodată putea să învețe mai multe despre generozitate.

- Știi care sunt cei mai mari eroi ai generozității? îl întrebă Roua pe Erus.

- Există eroi ai generozității? întrebă Erus uimit.

sau să se amenințe, că erau atât de puținice. Și, pe deasupra, mai și vorbeau.

Totuși, Erus nu mai era străin de astfel de experiențe. Pac și Mac, Ouky și tot ce trăise în Valea Răbdării îi arătaseră deja că în aceste văi magice orice era posibil. Așadar prinse curaj și se apropie de o găscă albă care stătea mai într-o parte, privind cu interes spectacolul din fața ei.

– Bună ziua! Eu sunt Erus.

– Bună, Erus, îi răspunse găscă privindul binevoitoare, de parcă îl știa de-o viață.

– Îmi puteți spune ce se întâmplă aici?

– Păi, ce să se întâmple? În curând vor începe jocurile.

– Ce fel de jocuri? întrebă Erus.

– Cum ce jocuri? Jocurile care se țin în fiecare an aici, în Valea Generozității, și la care vin participanți din toate colțurile lumii.

Deși nu se lămurise prea bine, Erus se gândea că era probabil vreun concurs de înot, văzând lacul frumos și albastru care se afla în fața lor. Deja își imagina cum va câștiga, pentru că se știa un înotător foarte bun, la câte veri își petrecuse pe Insula Tropică și în marea de corali. Dar dacă va trebui să concureze împotriva peștilor?! Din proba asta nu credea că ar fi ieșit prea bine. Nimeni nu se poate întrece cu peștii când vine vorba de înot.

– Iar până acolo birseinjeles că te vom conduce, spuse Trent, punându-și cu dibăcie arcul pe spate.

Erus se uită descumpănit la ei, apoi îl privi cu drag pe Alpi care încă dormea în buzunarul de la pieptul său. Stătu așa nemișcat câteva momente, apoi spuse pe un ton hotărât, ridicând ușor din sprânceana dreaptă:

– Presupun că numai un copil cu sufletul curat poate urca pe Muntele de Foc ca să afle ce s-a întâmplat cu soarele, nu-i așa?

– Da, îi răspunse Tomari.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci să pornim, adăugă Erus încrezător. Dar vreau să vă rog ceva: Alpi mă poate însoți mai departe în această călătorie? I-am promis că îi voi îngropa semințele acasă la mine, în grădina castelului. Și trebuie să-mi respect promisiunea, șopti el, ca nu cumva să audă Alpi.

– Sigur că te poate însoți, încuviință Tomari.

– Păi, haideți sări Alpi în sus de bucurie, sperându-i pe toți. Abia aștept să continuăm călătoria. De fapt, nu dormeam, dar mi-am ținut ochii închiși de teamă că n-o să am voie să continui aventura alături de Erus. Iar acum, când am auzit că vom rămâne împreună, nu mai pot de bucurie...

Începură cu toții să ridă. Și uite-așa, tot rizând și chicotind, se urcară pe cal și porniră în aceeași formulă: trei în față și trei în spate, la fel cum fuseseră prima dată când Erus plecase din Regatul Vânturilor.

După ce călătoriră liniștiți o bună bucată de vreme, ajunseră la o poartă îngustă de lemn pe care scria: „Muntele de Foc nu

